

se mu smilili ljudje bledih, upalih obrazov, ki so stradali črnega kruha.

In njegovemu zgledu so sledili drugi premožnjaki, in nabrala se je precejšnja svota.

No, in potem so oče župan denar — seve — razdelili med ubožce. Temu desetico, onemu dve, kronco, celo več... Berači so kašljali in poželjivo gledali po denarju in hvalili župana.

„Tonček, Vi ste res potrebni; tu imate tri krone; stari ste, moči nimate za delo in bolno ženo imate.“

„Bog Vam povrni“, je hitel beraški Tonček ter stiskal krone, in beračici, stari Nedli, je tekel jeziček, kakor da se je naučila že doma, kako se bo zahvaljevala vrlemu možu, dobrotniku siromakov.

„Je že dobro, siromaki“, je milostno odgovarjal župan, ko so se mu zahvaljevali solznih oči ter mu želeli dolgega življenja, sreče pri živini, na polju — povsod.

Ni bilo mnogo siromakov v občini. Vsak, če je količkanj mogel gibati, je rajši delal, nego da bi bil prosil. Beračiti je težko, kdor ima v sebi nekaj, čemur se pravi — ponos...

„Nekaj je še ostalo“, so rekli oče župan na skrivnem svoji ženki po delitvi. In, smuk, kar je ostalo — v njihovo zakladnico!...

* * *

Odpeljali so ga žandarji.

Gledal je v tla in pobit je bil ubogi Jernejček, kakor da je izgubil vse, in da gre smrti naproti.

Ko bi vsaj tat ne bil... Jernejček, kako boš gledal ljudem v oči, kadar se vrneš iz zavora!... Vsak kamen na poti mu je klical: Tat, ali so te dobili... Kri mu je vrela v glavo in hotelo mu jo je raznesti. Kaj bi neki rekla rajna mati... Moj sin, ti si kradel... Pojdi, Jernejček, ti nisi moj sin... Glej, kako se zgledujejo nad teboj ljudje, kako kažejo s prstom za teboj!...

Zaprli so ga v vlažno ječo in hujšal je... Občinski predstojnik pa si je kupil še enega konja, kostanjeve barve, se je vozaril okoli, in ljudje so se mu odkrivali, ker je bil pošten mož in velik dobrotnik siromakov.

Nihče mu ni rekel: Tat!...

(Dalje.)

CVETKO SLAVIN:

NA BELEM DVORCU.

Meglà je vstala z jezera
nad beli dvorec pod goró,
na belem dvorcu pod goró,
je tiho vse biló...

V ponočni mir kostanja dva
sklonila trudne veje sta,

da vzdihov ne bi slišala,
ki vzdihla siva jih gospa
nocoj za hčerko miljeno. —
Pod oknom tihi hoji dve,
nagnili temne sta vrhé,
da ne bi zrli grenkih solz,
ki plaka žalostna gospa
nad hčerko izgubljeno jih,

ki mlada padla sred svetá
je, kot jesenski blede cvet...

Nad dvorcem belim pod goró
meglà šepeče mi z nočjó
in čaka, čaka, da s poljan
se dvigne sinji dan...

